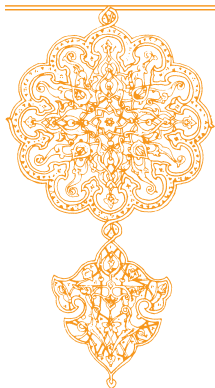

Zlomená křídla

Zlomená křídla Chalíl Džibrán

VYŠEHRA D

2011

Translation © ThDr. Josef Hermach – dědicové, 2011
Ilustrace na obálce © Markéta Kotková, 2011

ISBN 978-80-7429-099-2

KDYŽ MI LÁSKA poprvé svými kouzelnými paprsky otevřela oči a dotkla se svými ohnivými prsty mé duše, bylo mi osmnáct. Salma Karame byla první žena, jejíž krása probudila mého ducha. Uvedla mě do ráje vznešených citů, kde plynou dny jako sny a noci jsou jako doba svatební.

Krása Salmy Karame mne naučila uctívat Krásno. Její náklonnost mi dala vytušit tajemství lásky. Ona to byla, kdo mi zpíval první verše z poezie pravého života.

Který mladík si nevzpomíná na svou první milenkou, která ho vyburcovala z bezstarostnosti mládí svým půvabem, jehož jemnost zraňuje a jehož kouzlo po sobě zanechává rány.

Kdo z nás si toužebně nevzpomíná na onu pozoruhodnou hodinu, která – promyslíme-li to řádně – otřásla celou naší bytostí a změnila ji. Rozšířilo se nám srdce, nabylo citlivosti a otevřelo se blaživým dojmům, i přes všechnu jejich hořkost. Pro ně akceptujeme slzy, nesplněná přání i bezesné noci.

Každému mladíkovi se v jaru jeho života nečekaně objeví nějaká Salma, která propůjčí jeho samotě poezii, naplní jeho neutěšené, kalné dny svou důvěrnou přítomností a melodiemi jeho němé noci.

V té době jsem nerozhodně kolísal mezi našepťáváním přírody a dojmy z knih a různých spisů,

8 když tu ke mně Salminými rty promluvila láska. Tehdy byl můj život pustý, prázdný a studený, podobný Adamovu spánku v ráji – až jsem uviděl Salmu, která se přede mnou vztyčila jako sloup. Salma Karame byla Evou tohoto srdce, jež je plné divů a tajemství. Učila mne chápat smysl života, který postavila jako zrcadlo před veškerý klam a mam. První Eva vyhnala Adama z ráje svou vůlí a jeho povolností. Salma mne naproti tomu uvedla do Edenu čisté lásky svou jemností a mojí ochotou. Nezůstal jsem však ušetřen osudu prvního člověka, a ohnivý meč, jenž vyhnal Adama z ráje, se podobá meči, jehož blyštivé ostří mi nahánělo strach. Proti mé vůli mne vyhnal z ráje ještě dříve, než jsem překročil nějaké přikázání a okusil plod dobrého a zlého.

Dnes, po všech těch temných letech, která zahladila stopy minulosti, mi z tohoto krásného snu nezbyvá nic než bolestné vzpomínky, jež mi kolem hlavy krouží jako neviditelná křídla: v duši mi vyvolávají nářek a vzdechy a oči mi naplňují slzami zoufalství a žalu. Salma, moje krásná, půvabná Salma, mi zmizela za modravým šerem večerního stmívání a svědectví o ní vydává jen mramorový hrob ve stínu vysokých cypřišů a jedno zlomené srdce. Onen hrob a toto srdce – toť vše, co zbylo, aby připomínalo Salmu Karame. Ticho, obklopující hroby, nevyzradí dobře strážené tajemství, které Božství poslalo do temného exilu rakve, a ševel listů v korunách stromů, které se z jejího těla živí, ne-

vydá všanc tajemství hrobů; ale to zmučené srdce je odhalí a na světlo denní vynese krůpějemi černého inkoustu tragédie, jejímiž hrdiny jsou láska, krása a smrt.

Přátelé z mého mládí, kteří žijete v Bejrútu, až půjdete blízko piniového háje kol hřbitova, vstupte tam mlčky, pomalu a tiše, aby vaše kroky nerušily mír mrtvých, kteří tam pod zemí spí – a uctivě se zastavte před Salminým hrobem! Vyřidte můj pozdrav zemi, jež přijala její tělo! Vzpomeňte si s povzdechem na mne a řekněte si: Zde leží pohřbena naděje jednoho mladíka, jehož vyhnaly rány osudu za moře. Zde byly zničeny jeho radosti a přání, zde tekly jeho slzy, zde zamrzl mu úsměv.

Na tomto němém hřbitově srůstá jeho bolest s cypřiši a smutečnými vrbami. Noc co noc se nad tímto hrobem vznáší jeho duch a hledá útěchu ve vzpomínce. Intonuje žalozpěvy s duchy samoty a s listím stromů truchlí nad tou, která byla ještě včera líbeznou melodií na rtech života a dnes je mlčícím tajemstvím v srdci této země.

Přátelé a průvodci mého mládí, ve jménu těch, které milujete, vás zapřísahám: Položte věnec, uivity z květů, na hrob ženě, kterou jsem ze srdce miloval! Snad bude jedna z těch květin, jimiž ozdobíte zapomenutý hrob, jakoby rosnou krůpějí, kanoucí z víček ranních červánek na lístky uvadlé růže.

Po několika dnech mne Fares Karame pozval do svého domu na večeři. Rád jsem jeho pozvání přijal, neboť má duše hladověla po svatém chlebu, který mi nebe poskytovalo rukama Salmy Karame, po té stravě ducha, kterou přijímáme svým srdcem a která nikdy neukojí náš hlad. Jde o ten tajemný chléb, z něhož okusil arabský básník Qais, Dante i Sappfó; chléb, který zažehl jejich duše a rozžhavl jejich srdce; chléb, jež připravili bohové z balzámu polibků a z hořkosti slz, potrava srdcí citlivých a otevřených, aby se jeho líbeznou chutí osvěžila a jeho hořkostí protříbila.

Když jsem dospěl do domu, spatřil jsem Salmu sedět na dřevěné lavici v koutku zahrady. Opírala si hlavu o strom a jevila se mi ve svém bílém hedvábném rouchu jako nymfa z říše snů, jež střeží toto místo. Mlčky jsem se k ní přiblížil a posadil se vedle ní, tak obezřetně a uctivě, jako si sedá mág před posvátným ohněm. Když jsem chtěl promluvit, byl můj jazyk ochromen a rty se ani nepohnuly. Tak jsem mlčel, neboť hluboký, bezbřehý cit je olupován o svou všeobsáhlou sílu, pokoušíme-li se ho vyjádřit omezenými, nedostatečnými slovy. Cítil jsem, že Salma mlčky naslouchala šepotu mé duše a v mých očích pozorovala odraz obrazů mé duše.

Po chvíli vstoupil do zahrady Fares Karame. Přišel k nám a jako vždy mě srdečně přivítal. Vztáhl ke mně své ruce, jako by chtěl tímto gestem požehnat naší vzrůstající náklonnosti. Pak s úsměvem řekl: „Pojďte, mé děti! Večeře je připravena!“ Šli jsme za ním do domu, přičemž na mně Salma spocínula zářivým pohledem, jako by v ní otcova slova ‚mé děti‘ byla vzbudila nový, příjemný pocit, který dal ochranný závoj její náklonnosti ke mně, jako když matka chrání své dítě.

Sedli jsme si ke stolu, jedli jsme a pili a bavili jsme se. Požívali jsme chutných pokrmů a starých vín, a zatímco jsme seděli v tomto pokoji, vznášely se naše myšlenky v dalekých, odlehlých světech: snili jsme o tom, co nám přinese budoucnost, a připravovali jsme se na to, že jejím strastem budeme čelit. Toho večera spojil společný stůl tři osoby různých názorů, nerovných cílů a odlišných tendencí: tyto osoby však byly spojeny pouty lásky a přátelství. Tři nevinní, slabí lidé se ocitli v tomto domě pohromadě. Tito lidé více cítili, než věděli. To byl rámeček dramatu, které se odehrávalo na jevišti jejich duší; jeho hrdiny byl jeden ctihodný, starý šejk, milující svou dcera a dbající jen o její štěstí; pak mladé, dvacetileté děvče, vyhlížející štěstí i neštěstí, jež jí přinese blízká i daleká budoucnost; a pak tu byl jeden mladý muž s vysokými cíli, sny a bujnou fantazií; mladík, který zatím neokusil ani víno, ani ocet života; mladík, jenž mává svými kří-

dly, aby se vznesl do vesmíru lásky a poznání, který však nemá sílu se zvednout. Tři lidé, sedící u bohatě prostřeného stolu, v domě na okraji města, obklopeném tichem noci; v domě, na němž spočívá střezící oko nebes. Tři lidé, kteří spolu večeří, zatímco osud už připravuje na dně jejich talířů a pohárů trpkost a trápení života.

Ještě jsme ani nedojedli, když tu vstoupila služebná a hlásila pánu domu: „Přede dveřmi je kdosi, kdo si s vámi přeje mluvit, pane!“ „Kdo je to?“ zeptal se a ona odpověděla: „Myslím, že je to biskupův sluha.“

Fares Karame chvíli mlčel a pak se podíval na svou dceru pohledem proroka, jenž prosí nebesa o radu k rozluštění skrytých tajemství. Poté vyzval svou služebnou: „Nechť vstoupí!“

Služka odešla a krátce nato vstoupil muž ve vyšívaném orientálním rouchu, s nakrouceným knírem. Pozdravil nás pokývnutím a řekl panu Karame: „Biskup ti posílá svůj vzkaz a žádá tě, abys k němu přijel, neboť s tebou chce prohovořit něco důležitého!“

Když se Fares Karame zvedl k odchodu, měl změněný výraz tváře, úsměv mu zmizel za závojem zamýšlenosti. Před odchodem mi řekl tlumeným, vlídným hlasem: „Doufám, že se s tebou po mém návratu ještě setkám. Dělej Salmě společnost, aby se dnes večer necítila tak sama, a bav ji, aby se nenučila.“ Podíval se na dceru a s úsměvem dodal: „Není

32 tomu tak, Salmo?“ Salma přikývla a začervenala se. Pak jemně odpověděla hlasem podobným tónu flétny: „Všemožně se vynasnažím, otče, abych během tvé nepřítomnosti našeho hosta uspokojila.“

Šejk nás v doprovodu biskupského sluhy opustil. Salma stála u okna a dívala se ven, dokud kočár nezahalila opona tmy, dokud v dálce nedozněl skřípot kol a ticho do sebe nevsálo cinkot podkov. Pak se posadila naproti mně na pohovku, potaženou zeleným hedvábím, a ve svém bílém šatě vypadala jako lilie na koberce zelené trávy, polehlé raním větrem.

Tak tomu chtěla nebesa, abych byl toho večera se Salmou sám v osamělém domě uprostřed starých stromů, ponořeném v mlčení a naplněném láskou, čistotou a krásou.

Chvíli jsme mlčeli a oba jsme čekali, že začne mluvit ten druhý. Jsou to však slova, jimiž se dorozumívají milující duše? Jsou to zvuky rtů, jež působí sblížení dvou lidských srdcí? Není nic vznešenějšího nad to, co zrodí ústa? Nic světějšího nad chvění, jež vychází z hrdla? Není to právě mlčení, kdy jedna duše zasahuje svým vyzařováním duši druhou a kdy je šepot jednoho srdce sdělen druhému? Není to právě mlčení, jež nás osvobozuje od nás samých, dovoluje nám vznášet se v bezbřehém prostoru ducha, ve vyšším světě, v němž tušíme, že naše těla jsou jen vězeňské kobky a tento svět pouhým exilem?

Salma se na mne podívala. Její oči odhalovaly tajemství její duše. Řekla tiše: „Pojď do zahrady, sedneme si tam pod stromy a budeme se dívat, jak za horami vychází měsíc.“

Poslušně, ale přece jen zdráhavě, jsem povstal a řekl jí: „Nebylo by, Salmo, lepší, kdybychom zůstali zde, než měsíc vyjde a osvítí zahradu? Teď zahaluje tma stromy i květiny, a tak nic neuvidíme.“

Odpověděla: „I když tma skryje stromy a květiny, lásku duší skrýt nemůže!“

Řekla tato slova tónem tak zvláštním a plaše se zadívala k oknu. Mlčel jsem a přemýšlel jsem o tom, co řekla, tím, že jsem si rekapituloval každé jednotlivé slovo, zvažoval jeho význam a pro každý význam nastiňoval nějakou skutečnost. Salma se na mne po chvíli podívala, jako by svých slov litovala, jako by je z mých uší chtěla odlákat magií svého pohledu. Ale tato slova nemohla zmenšit kouzlo jejích očí, pouze zesílila to, co jsem z nich cítil v hloubce mého srdce, kde si až do konce svého života uchovávám na tyto oči vzpomínku.

Vše, co má v tomto světě nějaký význam, vzniká z jediné myšlenky nebo z jediného citu v nitru určitého člověka. Vše, co je nám dnes viditelné z děl a vymožeností minulých věků, bylo předtím skrytou myšlenkou v mozku nějakého muže nebo hlubokým citem v srdci nějaké ženy...

Strašné revoluce, při nichž se za svobodu – kterou uctívali jako bohyni – prolévaly proudy krve,

34 byly nejprve jen abstraktní myšlenkou v mozkových závitech jediného muže mezi tisíci; kruté války, které způsobily nepopsatelná utrpení, zpřevracely trůny, zničily království, nebyly před svým uskutečněním ničím jiným než ideou v hlavě jediného muže. Vznesené božské nauky, které určily běh lidstva, byly vzneseným citem v duši jediného člověka, kterého jeho geniálnost vyčlenila z jeho prostředí. Jediná myšlenka stvořila pyramidy, jediný cit zničil Tróju, jediná idea založila slávu islámu, jediné slovo sežehlo alexandrijskou knihovnu.

Jediná myšlenka, která tě napadne v mlčení noci, tě zavede buď ke slávě a uznání, nebo k šílenství. Jediný pohled do očí nějaké ženy z tebe učiní toho nejšťastnějšího, nebo nejnešťastnějšího muže pod sluncem a jediné slovo ze rtů nějakého muže udělá z chudáka boháče a z boháče chudáka... Jediné slovo, jež Salma Karame řekla v této tiché noci, mne přimělo k zastavení mezi minulostí a mojí budoucností, podobně jako spouští na širém moři kotvu loď, která se ocitla mezi hlubinou moře a dálavou obzoru.

Jediné významné slovo mě probudilo ze spánku mladosti a přeneslo mě na jeviště lásky, kde spolu zápasí život a smrt.

Vyšli jsme do zahrady, kráčeli jsme pod stromy a cítili jsme, jak se večerní vánek dotýká svými prsty našich tváří, zatímco se květiny i tráva tiše vlnily pod našimi kroky. Když jsme došli k jasmínu, sedli

jsme si mlčky na dřevěnou lavici a naslouchali jsme dechu spící přírody, která odhalovala skryté hlubiny našich srdcí před tváří nebes, jež na nás hleděla.

V tom okamžiku vyšel za pohořím Sannin měsíc a zalil pobřeží i pahorky svým stříbrným světlem. Vesnice se na bedrech údolí jevily, jako by právě povstaly z ničeho, a Libanon působil pod stříbrnými paprsky měsíce jako mladík, který se na svých pažích vzpíná a má na sobě lehké roucho, jež jeho tělo halí, aniž je skrývá.

V představách západních básníků je Libanon fiktivní místo, jež zašlo spolu s Davidem, Šalomounem a proroky a rozplynulo se v nic jako Rajská zahrada, když ji Adam a Eva opustili. Pro ně je Libanon poetický pojem; nikoli jméno skutečné hory, faktická země, nýbrž jen obraz, který znázorňuje stav duše, jež vyvolává představy cedrových hájů, vonících kadidlem, hradů z mosazi a mramoru, které se majestátně tyčí, a gazel, které se ve skupinách objevují mezi pahorky a jejich údolími. I já jsem toho večera prožil Libanon jako poetickou vizi, která se vynořuje – podobna snu – mezi spánkem a probuzením. Tak se věci před naším zrakem vždy mění podle naší nálady, ukazují se nám ve své čarovné kráse, jestliže je tato krása přítomna v našem nejhlubším nitru.

Salma se na mne podívala. Měsíční světlo pokrývalo její tvář, krk a paže stříbrnou patinou, takže se mi jevila jako socha ze slonoviny, již vytvořil Astartin

36 učedník pro bohyni krásy a lásky. „Proč nemluvíš? Proč mi nevyprávíš nic ze své minulosti?“ zeptala se mne. Pohlédl jsem do jejích zářivých očí a jako němý, jemuž se náhle vrátila řeč, jsem pravil: „Neslyšela jsi mě snad mluvit od chvíle, kdy jsme na tomto místě? Což jsi neslyšela, co jsem ti říkal, když jsme na tomto místě? Což jsi neslyšela, co jsem ti říkal, když jsme vkročili do zahrady? Tvá duše slyší šeptání květin i písně mlčení; ta přece nemohla přeslechnout křik mé duše a volání mého srdce.“

Zakryla si tvář rukou a váhavě řekla: „Ale ano, slyšela jsem tě. Slyšela jsem hlas, jak volá ze srdce noci, a vnímala jsem z hrudi dne křik, jenž přeslechnout nelze.“

Při těchto slovech jsem zapomněl na svou minulost, přítomnost i budoucnost a byl jsem si vědom jen Salmy a krom její přítomnosti jsem necítil nic. Řekl jsem: „I já jsem tě slyšel, Salmo! Slyšel jsem úžasnou hudbu, jež vlévá život a zároveň zraňuje, jež všechno přitahuje k sobě a rozechvívá základy země.“

Salma zavřela oči a na jejích karmínových rtech se objevil náznak smutného úsměvu. Pak tiše řekla: „Teď vím, že existuje něco, co je vyšší než nebe, hlubší než moře a silnější než život, smrt i čas. Teď vím, co jsem včera ještě netušila a o čem se mi dosud ani nesnilo.“

Od té chvíle mi Salma Karame byla milejší než přítel, bližší než sestra a milováníhodnější než mi-

lenka. Byla pro mne vznešenou myšlenkou, která dávala směr mému srdci, krásným snem, jež snila má duše.

Jak bláhoví jsou lidé, kteří si myslí, že láska je plodem dlouhého společenství a stále pospolitosti. Láska je spíše dcerou shody duševní, a nevznikne-li tato shoda v jednom jediném okamžiku, pak nevznikne ani po létech, ani po staletích.

Salma zvedla hlavu a hleděla k dalekému obzoru, kde se vrcholky Sanninu dotýkaly lomu nebes, a řekla: „Ještě včera jsi pro mne byl jako bratr, k němuž jsem se s důvěrou blížila a vedle něhož jsem si sedala pod křídly svého otce; teď však mám vůči tobě jiný cit, který je silnější a sladší, než jsou vztahy mezi sourozenci; je to nový, pozoruhodný cit, mně dosud neznámý, cit silný, sladký a zároveň skličující, který mi naplňuje srdce radostí i smutkem.“

Zeptal jsem se jí: „Je to cit, jehož se bojíme a který nás rozechvívá, když se zmocní našeho srdce; cit, který je částí universálního zákona, který dává Měsíci kroužit kolem Země, Zemi kolem Slunce a Slunci se vším ostatním kolem Boha?“

Položila mi svou ruku na hlavu a prsty laskala mé vlasy. Tvář jí zářila a v očích měla slzy jako krůpěje rosy, které se perlí na okraji okvětních plátků narcisu.

„Kdo z lidí uvěří našemu příběhu,“ řekla. „Kdo z nich si dovede představit, že jsme v té hodině,

38 která dělí západ slunce před východem měsíce, překonali překážky a přebrodili brody, ležící mezi pochybností a jistotou. Kdo z nich uvěří, že duben, který nás poprvé svedl dohromady, je týž měsíc, který nás uvedl do velesvatyně života?“

Při těch slovech mi stále ještě ležela její ruka na hlavě, a kdybych byl mohl v tu chvíli volit, pak bych nebyl dal přednost ani korunám ani vavřínovým věncům před touto hedvábnou rukou, která si hrála s mými vlasy.

Odpověděl jsem jí: „To je pravda, že lidé našemu příběhu neuvěří, protože nevědí, že láska je jediná květina, jejíž růst a květ nepodléhají ročním dobám. Byl to však skutečně duben, jenž nás poprvé spojil? Byla to tato hodina, která nám dovolila vstoupit do velesvatyně? Nebyla to spíše ruka Boží, která nás spojila už dříve, než z nás zrození učinilo zajatce dnů a nocí? Život člověka, Salmo, nezačíná v matčině lůnu a nekončí v hrobě. Tato daleká obloha, která je nyní plná měsíčního a hvězdného třpytu, je obydlená duchy, kteří se v lásce objímají, a dušemi, které se ve vzájemné shodě prolínají.“

Když mi Salma sňala svou ruku z hlavy, cítil jsem elektrizující vibraci v koříncích svých vlasů i chladný noční vítr. Uchopil jsem ji za ruku, jako se zbožný člověk dotýká posvátné relikvie, a vtiskl jsem na ni svými žhavými rty polibek, který v sobě měl všechny lidské city a všechny božské ctnosti duše.

Tak uplynula hodina, jejíž každá minuta byla jako rok plný lásky a vášně. Ticho noci nás obklopilo, stříbrné měsíční světlo nás zahalilo a kolem nás stály stromy a květiny. Ocitli jsme se ve stavu, kdy člověk – krom lásky – zapomíná na vše. Tu jsme náhle uslyšeli dupot koňských kopyt a skřípot kol drožky, která se rychle blížila. Procitli jsme ze svého sladkého bezvědomí, a toto náhlé procitnutí pro nás znamenalo pád ze světa snů do světa zmatku a bídy. Salmin otec se tedy vracel z biskupské rezidence a my jsme mu šli pod stromy vstříc.

Když dojela drožka k zahradnímu vchodu, Fares Karame vystoupil. Pomalým krokem a s hlavou svěšenou zamířil k nám, jako kráčí člověk vyčerpaný pod tíží nějakého břemena; obrátil se k Salmě, položil jí obě ruce na ramena a dlouze se na ni zadíval, jako by se bál, že by mu mohla před očima zmizet. Slzy mu tekly po vráscitých tvářích, když jí se smutným úsměvem říkal: „Brzy, má milá Salmo, brzy přejdeš z náručí svého otce do náruče jiného muže. Zákon Boží tě z tohoto osamělého domu uvede na jeviště velkého světa. Tato zahrada bude postrádat tvé kroky a tvůj otec ti bude cizí. Dnes se rozhodl tvůj osud, Salmo. Kéž ti nebesa žehnají a ochrání tě!“

Když Salma uslyšela tato slova, změnily se rysy její tváře; zrak jí strnul, jako by se jí před očima napřímila smrt. Pak vykřikla jako pták na lovu zasažený šípem, který se zraněn řítí do hloubky. Posléze

40 zvolala změněným hlasem: „Co tím chceš říci, otče? Co se mnou zamýšlíš? Kam mě chceš poslat?“ Přitom na něho pronikavě hleděla, jako by svým pohledem chtěla odhalit v jeho nitru tajemství. Po chvíli skličujícího ticha, podobného křiku hrobů, řekla slabým hlasem: „Teď jsem pochopila vše? biskup ukoval mříže klece pro ptáka se zlomenými křídly. Je to tvá vůle, otče?“

Jeho odpovědí byl tichý vzdech. Pak ji vzal za ruku a odvedl do domu. Zůstal jsem pod stromy a pocit zmatku a bezmoci mne uchvátil jako bouře, jež víří podzimní listí. Šel jsem za nimi do domu. Abych nevypadal jako vetřelec, který chce ukojit svou zvědavost a něco se dozvědět, podal jsem Faresi Karame ruku, abych se s ním rozloučil. Na Salmu jsem pohlédl jako tonoucí, jenž posledním pohledem přeletí zářivé hvězdy na báni nebes, než ho pohltí vlny. Ještě jsem nebyl ani u zahradní brány, když usem uslyšel hlas pana Karame, který mě volal. Otočil jsem se a spatřil, že jde za mnou; proto jsem mu šel vstříc.

Fares Karame mě vzal za ruku a řekl mi mdlým hlasem: „Odpusť mi, synáčku, že tato noc končí v slzách. Doufám však, že mě i v budoucnu budeš navštěvovat, až bude tento dům prázdný, až bude obýván jen nešťastným starcem. Jistěže platí, že dorůstající mládež se normálně nedruží se starci, právě tak, jako se jitro nestýká s večerem. Ty ale uděleš výjimku a přijdeš. Budeš mi připomínat tu dobu

mládí, kterou jsem strávil s tvým otcem, budeš mi sdělovat, co se odehrává venku v životě, který mne už nechce počítat mezi své syny. Není-liž pravdy, ty mě budeš i nadále navštěvovat, i když Salma odejde z domu a já v tomto odlehlém domě zbudu tak zcela sám?“

Poslední slova pronesl zlomeným hlasem. Mlčky jsem si s ním podával ruku a cítil jsem na ní jeho horké slzy. Byl jsem duševně rozechvěn a měl jsem vůči němu pocit syna, bolestný a současně sladký. Když jsem zvedl hlavu a podíval se na něho, tu spatřil, že mne jeho slzy rozplakaly. Trochu se ke mně sehnul a dotkl se rty mého čela. Pak řekl s pohledem obráceným k domu: „Dobrou noc, synáčku! Dobrou noc!“

Jediná slza, která se leskne na zbrázděném obličejí starého muže, na nás působí silnějším dojmem, než slzy prolité mladým člověkem. Slzy mládí jsou totiž nesčetné a vznikají z překypění citlivých duší; slzy starců jsou naproti tomu zbytkem života v jejich vysílených tělech, který kane z jejich očí. Slzy mládí jsou jako krůpěje rosy na růžovém květu, zatímco slzy na stařecké tváři se podobají podzimnímu listí, jež vítr rozptyluje a odnáší, blíží-li se zima.

Fares Karame zmizel za dveřními křídly, a já jsem opustil zahradu, zatímco mi v uších zněl Salmin hlas, před očima se stkvěla jako vize její krása a na ruce mi pozvolna schly slzy jejího otce.

42 Opouštěl jsem zahradu, jako kdysi opouštěl Adam ráj – jen s tím rozdílem, že mi Eva mého srdce nešla po boku, aby ze světa učinila ráj nový. Při opouštění tohoto místa jsem cítil, že jsem se této noci znovuzrodil a současně pohlédl do tváře smrti.

Tak vlévá slunce svými paprsky polím život a zároveň je sežehuje svým žářem.

OBSAH

- (7) AUTOROVA PŘEDMLUVA
 - (11) NĚMÝ SMUTEK
 - (15) RUKA OSUDU
- (20) NA PRAHU CHRÁMU
 - (25) BÍLÁ POCHODEŇ
 - (29) BOUŘE
 - (43) OHNIVÉ MOŘE
- (62) PŘED TRŮNEM SMRTI
- (79) MEZI ASTARTOU A KRISTEM
 - (85) OBĚTOVÁNÍ
 - (96) ZACHRÁNCE

Zlomená křídla Chalíl Džibrán

EDICE MOZAIKA

Z anglického originálu *The Broken Wings*
přeložil Josef Hermach

Ilustrace na obálce Markéta Kotková

Přebal, vazbu a grafickou úpravu

navrhla Hana Blažejová

Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,

roku 2011 jako svou 971. publikaci

Odpovědný redaktor Martin Žemla

Vydání druhé, ve Vyšehradu první.

3,39 AA. Stran 112

Vytiskla tiskárna Finidr, spol. s r. o.

Doporučená cena 168 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.

Praha 3, Víta Nejedlého 15

e-mail: info@ivysehrad.cz

www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-099-2